

RANHOJČKA

ZRÁDCI KRVE

Lynette Noniová

FRAGMENT

Ranhojička Zrádci krve

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Lynette Noniová
Ranhojička – Zrádci krve – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

RANHOJIČKA

ZRÁDCI KRVE

Lynette Noniová

FRAGMENT

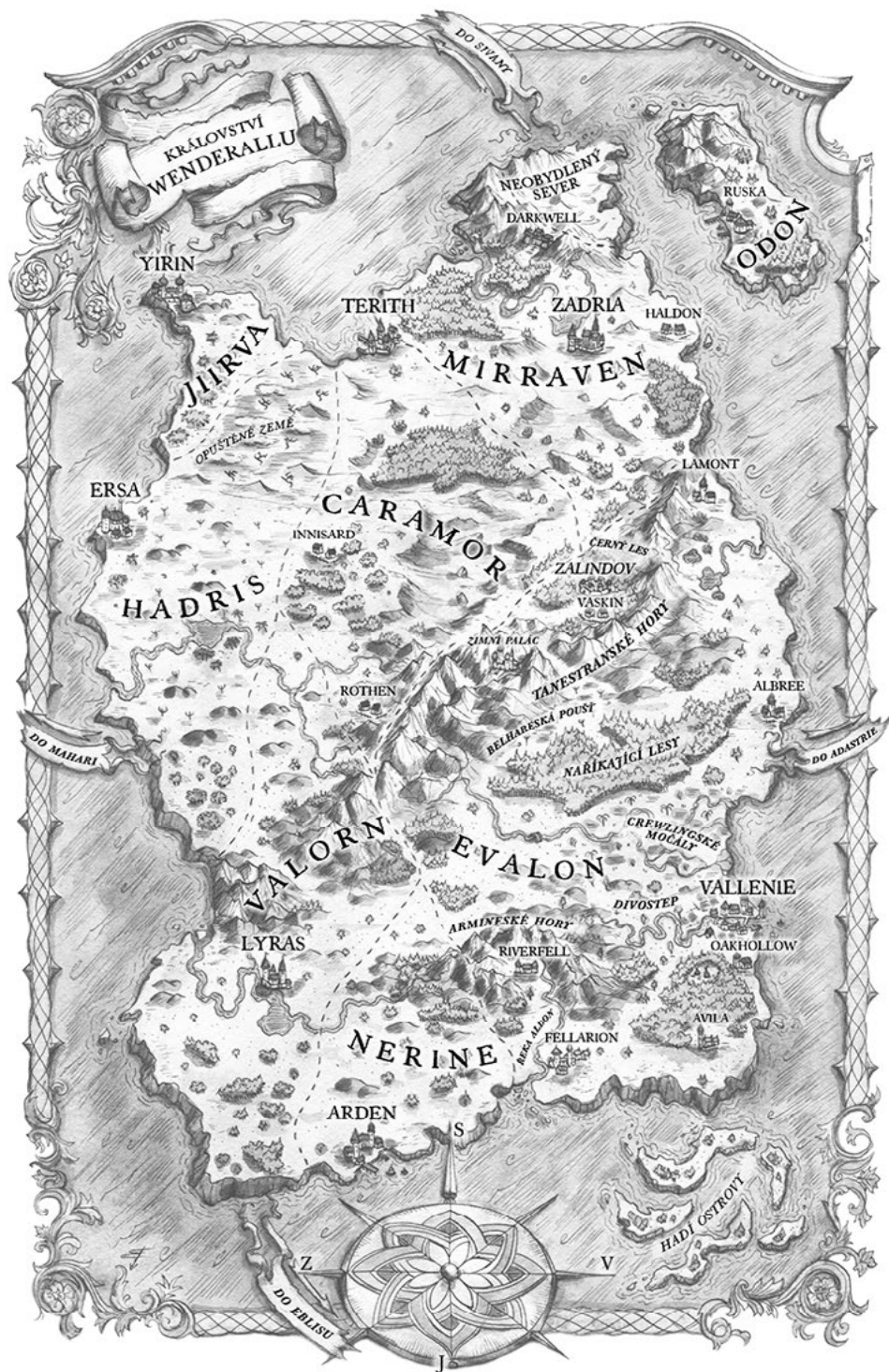
Milí čtenáři,

tato série už od samého počátku obsahovala dospělá témata, ale vzhledem k závěru *Pozlacené klece* musí nyní Kiva podstoupit cestu, která je mnohem drastičtější než cokoli, čemu doposud čelila. Uvědomte si, prosím, že i když jsem se pokusila tato témata zpracovat s co největší opatrností, obsah následujících stránek může být pro některé čtenáře spouštěčem nepříjemných emocí.

Lynette Noniová

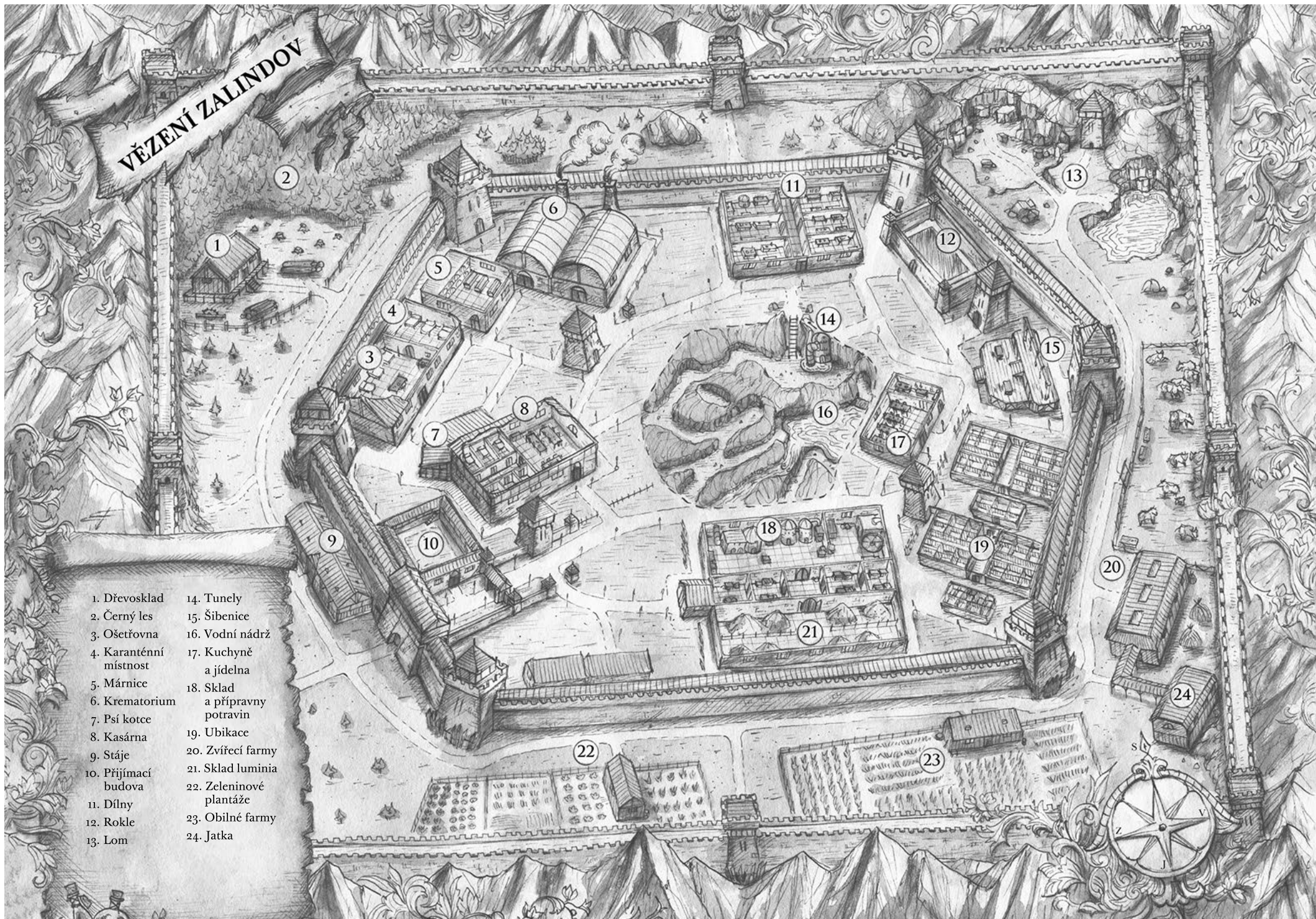
Všem, kteří to někdy chtěli vzdát,
ale nakonec se rozhodli pokračovat,
zkoušet,
doufat,
přežít.

Tato kniha je pro nás.

VĚZENÍ ZALINDOV

1. Dřevosklad
2. Černý les
3. Ošetřovna
4. Karanténní místnost
5. Márnice
6. Krematorium
7. Psí kotce
8. Kasárna
9. Stáje
10. Příjímací budova
11. Dílny
12. Rokle
13. Lom
14. Tunely
15. Šibenice
16. Vodní nádrž
17. Kuchyně a jídelna
18. Sklad a přípravný potravin
19. Ubikace
20. Zvířecí farmy
21. Sklad luminia
22. Zeleninové plantáže
23. Obilné farmy
24. Jatka

PROLOG

Ta žena plakala.

Po tvářích jí stékaly celé potoky slz, kapaly jí z brady a vsakovaly se do haleny. Musela zůstat zticha. O jejím žalu se nesměl nikdo dozvědět.

Protože by jej nikdo nepochopil.

S pažemi omotanými kolem kolen civěla do temnoty svého stanu a modlila se k dlouho zapomenutým bohům. Žadonila, aby jí odpustili, i když věděla, že si jejich odpuštění nezaslouží, že si jej nikdy nemůže zasloužit.

Ne poté, co udělala.

Ne poté, co *vytvořila*.

Vzlyk jí zkroutil celé tělo.

„Udělala jsem chybu,“ vyslovila neslyšně. „Chci ji vzít zpátky. Potřebuju ji vzít zpátky.“

Tak ji našel ten muž, zmáčenou slzami a kolébající se tichým utrpením.

Zaraženě zůstal stát u vchodu do jejího stanu, ale pak se k ní rychle rozběhl, klekl si před ní a chytil ji za třesoucí se ruce. „Co se stalo, má drahá? Jsi nemocná? Zraněná?“

Žena upřela vodnaté oči do jeho obličeje a zachraptěla: „Zmýlila jsem se.“

Zamračil se: „V čem ses zmýlila?“

Po tvářích se jí skutálelo ještě více slz. „Ve všem.“

Muž neskřýval svůj zmatek. Ani svůj strach.

„Nejspíš ti jen není dobře,“ podotkl. „Požádám Zuleeku, aby sem přišla a uzdravila –“

„*Ne!*“ vykřikla žena, vyškubla ruce z jeho sevření a její napětí zaplavilo celý stan.

Muž se postavil na nohy a upřeně se na ni podíval. Tiše zopakoval: „Co se stalo?“

Žena dlouho nic neřekla. Když konečně odpověděla, její slova doprovázelo bolestné vzlykání. „Zuleeka je zabila. Jediným mávnutím ruky jim všem zlomila vaz.“

Muž zbledl. „Komu?“

„Vesničanům – každému, kdo šel kolem. Každému, kdo se na ni špatně podíval. Každému, kdo se k nám nepřidal.“ Žena polkla. „Všichni mají za to, že jsem to byla já. Ale já –“ Zavrtěla hlavou a pak zašeptala: „Věděla jsem, že její síla roste, ale tohle... Nikdy jsem nechtěla, aby se něco takového stalo. Přísahala, že už svou sílu nikdy nepoužije, ne poté, co se stalo posledně, když ona – když já –“

„Posledně jsi ji zastavila,“ připomněl jí muž uklidňujícím, ale pevným tónem. „Zabránila jsi jí zabít prince a jeho osobní strážkyni. Oba žijí a jsou v pořádku.“

„Ta strážkyně přišla o *ruku*.“

„Přišla by o víc, kdybys ji nezbavila kouzla, které ji svazovalo. A korunní princ by byl mrtvý.“ Tiše dodal: „Ještě nedávno jsi to sama chtěla. O jednoho Vallentise méně, o starost méně.“

„Neuvědomila jsem si –“ Žena znovu zavrtěla hlavou. „Je to teprve chlapec – dokonce o něco mladší než Torell. Když jsem ho uviděla, já...“ Zavřela oči a zopakovala: „Je to teprve chlapec.“

„A přesto jeho rodina stojí v cestě tvým cílům. *On* stojí v cestě.“

„Existují i jiné způsoby, jak získat trůn. Způsoby, které už neublíží nikomu, koho mám ráda. Nemůžu –“ Potlačila další vzlyk. „Už nemůžu ztratit nikoho dalšího. Když bude Zuleeka dál používat svou sílu ke zlu, zabije ji to. Její magie ji zničí zevnitř.“

Muž opatrně volil slova: „Nemůžeš se obviňovat za Zuleečiny činy. Rozhoduje se sama.“

„Mýlíš se, Galdricu. Všechno, co dělá, dělá kvůli mně,“ řekla žena, a když si vzpomněla, co se přihodilo sotva před pár hodinami, její myšlenky se obrátily dovnitř. Praskající kosti, lámající se vazy, hrou-
tící se těla – mužů, žen a dětí, kteří zemřeli v jediném okamžiku.
„Všechno, co umí, jsem ji naučila já. Je to moje chyba.“

Rozhostilo se tíživé ticho a pak se muž – Galdric – otázal: „Co nařizuješ, má královno?“

Teprve tehdy pozvedla Tilda Corentinová smaragdové oči ke svému nejbližšímu příteli, ke svému nejupřímnějšímu rádci a mezi těmi dvěma došlo k tichému porozumění. Zaseptala svou odpověď. Požádala jej o pomoc.

A tehdy, když dali hlavy dohromady, přišli s tím plánem.

SOUČASNOST

KAPITOLA JEDNA

Kiva Corentinová byla v jednom ohni.

Tělo jí spalovaly plameny a krev v žilách se jí vařila. Obojí způsobilo, že sebou mlátila a vzpouzela se rukám, které ji držely.

„Úplně hoří,“ ozval se ochraptělý mužský hlas. „Přines jí trochu vody.“

Kiviny smysly zahltil pach zvratků. Cítila je tak blízko, že musely být její, a už zase se jí udělalo nevolno.

Byla nemocná.

Ne – nebyla nemocná.

Někde v zadních koutech své mysli věděla, že netrpí žádnou nemocí.

Zahalila ji mlha vzpomínek: zlatomodré oči, rty naběhlé z přemíry polibků, smrtící stíny a roztržštěné sklo, karamelový prášek a železné mříže. Pak se jí ale myšlenky rozutekly, obrazy v mysli jí shořely na popel a nepolevující žár bylo to jediné, co si uvědomovala, to jediné, čím *byla*.

„Bohové, to je hrůza,“ pronesl ženský hlas znechuceně.

V Kivinych ústech se násilím octl dřevěný pohárek. Vyprahlým hrdlem stékal pramínek vody a pocákal jí bradu.

„To je,“ souhlasil muž. „A je to *twoje* hrůza. Já na mrtvé nemám čas.“

Ruce, které Kivu dosud držely, jí náhle pustily. Pokusila se posadit, ale kolem celého těla jí opět šlehal plameny. Když ovšem na zlomek vteřiny otevřela víčka, žádný oheň neviděla. Byla to ona – to peklo bylo *uvnitř* ní.

„Není mrtvá,“ namítla žena.

„Dej tomu čas,“ řekl muž, jehož hlas zněl z větší dálky, jako by už odcházel. „Měla té dobroty příliš, než aby bez ní přežila. Nejlepší by bylo nechat ji jejímu osudu. Anebo jí dopřát milosrdnou smrt, jestli na to máš žaludek.“ Odrfl si. „Pochybuj, že by sis kvůli tomu dělala výčitky.“

„Jsi vězeňský ranhojič,“ procedila žena vztekle. „Máš v popisu práce pomoci jí.“

Muž opět odrfl. „Téhle už nepomůže nikdo.“

Přes dunění v uších Kiva stěží slyšela jeho vzdalující se kroky. Srdce jí tlouklo nepřírozeně rychle. *Nebezpečně rychle.*

Část jejího já věděla, že by jí její stav měl dělat starosti, ale ta část nemohla nic dělat, nemohla ani *myslet*, protože jí celé tělo sžírala příšerná muka. Vtom její bolestí pronikl proud nadávek, následovaný mozolnatou rukou, která ji popadla vzadu za krkem, drsně ji naklonila dopředu a znovu jí ke rtům přitiskla pohárek.

„Pij,“ poručila jí žena a nutila Kivě do úst vodu. „Jestli chceš žít, musíš se napít.“

Kiva se pokusila ženin příkaz poslechnout, až se začala tekutinou dusit, ale celou dobu se divila. Pokud byl tohle život, tak by jí snad bylo lépe, kdyby byla mrtvá. Dopřát jí milosrdnou smrt, řekl ten muž. Kiva to chtěla – planoucí peklo by rychle skončilo a zející díra v jejím srdci by navždy zmizela.

Díra, která neměla nic společného s jejím současným stavem.

Myslí jí znovu bleskly zlatomodré oči. Než ten letmý obraz zase zmizel, zapůsobil na ni jako další druh mučení.

„Zatraceně, Kivo, *pij*,“ zazněl rozzlobený ženský hlas.

Ale Kiva už víc pít nemohla. Celé tělo se jí začalo třást a oheň se pustil do války s ledem. I když se chvěla náhlým chladem, kůže se jí orosila potem, a když přes ni kdosi hodil deku, zakňourala a chtěla ji ze sebe strhnout.

Bylo jí příliš horko.

Bylo jí příliš chladno.

Bylo toho na ni prostě příliš.

„Prosím,“ zachraptěla, aniž by věděla, o co – nebo koho – prosí.
„Prosím.“

„Takhle nezemřeš,“ prohlásila žena odhodlaně. „Takhle ne.“

Ale Kiva jí nevěřila. Protože to chtěla ukončit – všechno.

A když už to utrpení nemohla dál snášet, přivítala laskavou náruč bezvědomí.

Když Kiva otevřela oči, ze všeho nejdřív uviděla hada.

Místnost kolem ní se točila, mdle osvětlený prostor byl plný prázdných slavníků a tenkých přikrývek a povědomý palčivý zápach v ní probouzel staré vzpomínky.

Kterási vzdálená část její mysli jí pošeptala, že je na ošetřovně. Na zalindovské ošetřovně.

V nitru zaslechla varování, ale pořád si nedokázala uvědomit, že by si měla dělat starosti, ani s karamelovou chutí na jazyku, ani když ten had otevřel ústa a promluvil.

„Prober se!“ zasyčel had a drsně s ní zalomcoval. Jeho syčení znělo podobně jako hlas té ženy, co jí do hrdla lila vodu.

Kiva se zachichotala, natáhla ruku a chtěla se jej dotknout.

Žena jí ruku odstrčila pryč. „Musíš se mnou jít dolů do tunelů, jinak tě zabijí. Posloucháš mě? Když nebudeš pracovat, zemřeš.“

Na hadovo naléhání se Kiva posadila a hlava se jí zhoupala do strany. Zamlženým zrakem viděla, že má na sobě halenu umazanou od hlíny, která páchla tak, že musela nakrčit nos.

„Bohové, ty nemáš ponětí, co se s tebou děje, že?“ zamumlal had. Omotal se kolem Kivinych zad a vytáhl ji na nohy. „Cestou sem tě nadopovali tak ohromným množstvím andělského prachu, že teď bez něj nemůžeš fungovat.“ Had ji táhl ošetřovnou. „Podařilo se mi nějaký

sehnat, aspoň tolik, aby ti to pomohlo překonat následujících pár dní. Musíš si odvykat postupně, jinak by ti mohly selhat orgány. Chápeš, co říkám?“

„Mluvící hadi,“ pronesla Kiva zasněně a klopýtala za ženou, která ji táhla ven na slunce. Zvedla ruku a zakřenila se na paletu barev kolem sebe. „To je ale hezký den.“

Had vyplivl sprosté slovo a potom skrz zatnuté zuby procedil: „Kivo, to jsem já, Cresta. Dej se do kupy.“

Cresta.

Takže žádný had.

Ale byla blízko.

Cresta Vossová. To jméno v Kivě vyvolávalo pocity rozhořčení a strachu doprovázené obrazy svalnaté mladé ženy se zacuchanými rudými vlasy, oříškově hnědýma očima a tetováním hada na tváři. Pracovala v zalindovských lomech a Kiva ji znala už přes pět let. Po celou tu dobu Kivou otevřeně pohrdala. Byla vůdkyní vězeňských rebelů, oddaná Kivině sestře Zuleece Corentinové, současné královně Evalonu, která předtím, než se usadila na ukradený trůn, Kivě všechno vzala. Všechno – a všechny.

„Zlý had,“ zamumlala Kiva a snažila se vymanit z Crestina sevření. „Běž pryč.“

„Přestaň s tím,“ osopila se na ni Cresta, zesílila svůj stisk a odtáhla Kivu ze štěrkové pěšiny na pás uschlé trávy, který vedl ke kupolovité kamenné budově uprostřed věznice. „Beze mě bys nepřežila ani den.“

„Přežila.“ Kiva zakopla o drn suché trávy, který se jí připlétl pod nohy. Před očima jí dál vířily barvy a odrážely se od vápencových zdí, které je v dálce obklopovaly. „Nebo nepřežila. To je fuk.“

„Posloucháš se vůbec?“ zeptala se Cresta, když obcházely obrovský kráter vykopaný v zemi, což upoutalo Kivinu zamlženou pozornost. Dalo jí práci vydolovat vzpomínku, jak jedna ze strážních věží

vybuchla a zhroutila se dovnitř. Nezůstalo z ní vůbec nic, jen stín na místě, kde kdysi stála.

„Mot.“ Když se jí na moment vyjasnily myšlenky, Kiva vydechla jméno muže, který věž zničil. „Kde je Mot?“

„Je mrtvý,“ oznámila Cresta chladně. „Zemřel ředitelovou vlastní rukou, hned po vzpouře – té, kterou jsi využila k útěku.“

Při vzpomínce na pracovníka márnice, který se o ni staral a pomohl jí přežít zkoušky utrpením, se Kiviny hrudi dotkl žal, ale nedokázala jej dlouho zadržet a záhy zmizel jako vítr. Zavrtěla hlavou, snažila se zastavit vířící barvy a uvědomit si, co řekl had. „Ze Zalindova nikdo neuteče.“ Unikl jí šílený smích. „Ani když uteče.“

Crestě zabránilo v odpovědi setkání s dalšími šedě oděnými vězni, kteří rychle přecházeli přes pás uschlé trávy. Jak spěchali do budovy s kupolí, všem se ve tvářích zračilo vyčerpání.

„Musíš se dát dohromady dřív, než dorazíme do tunelů, jinak tě dozorcí pošlou do Rokle,“ varovala ji Cresta tiše. „A možná se tím ani nebudou zdržovat.“

„To je mi jedno,“ zamumlala Kiva, když vláčela nohy za sebou.

Dělnice z lomu ji stiskla ještě pevněji a sykla: „Jednou jsi mi pověděla, že jsem silná a odolná a že dokážu přežít cokoli. Že to dlužím sama sobě a že musím najít důvod žít. Teď říkám totéž já tobě, Kivo Meridanová.“

Kiva se v Crestině sevření úplně zhroutila a namítla: „To není moje jméno.“

„Je.“

„Není.“

„Jsi tím, kým se rozhodneš být,“ prohlásila Cresta tvrdým hlasem. „Jsi tím, *čím* se rozhodneš být. A zrovna teď se musíš rozhodnout žít. Ten zbytek si můžeš vyřešit později.“

Dokonce i v jejím žalostném stavu našla ta slova u Kivy odezvu. Představa, že by něco záleželo na jejím rozhodnutí, jí byla k smíchu.

Po celých deset let, které strávila v Zalindově, závisel její život na rozhodnutích ostatních a dennodenně musela bojovat o holý život. Když konečně ochutnala svobodu, učinila rozhodnutí, která ji zavedla zpátky tam, kde začala, a připravila ji o víc, než si kdy dokázala představit.

Zabolela ji díra v srdci. Ani andělský prach ji nedokázal zcela zamaskovat.

„Nechci, abys mě špatně pochopila. Jsi mi totálně ukradená,“ pokračovala Cresta nemilosrdně. „Ale jednou jsi mi zachránila život a kvůli tomu jsem ti zavázána krví. Takže uděláš všechno proto, abys přežila dnes, abys přežila zítra a abys přežila, než ty zpropadené drogy zmizí z tvého těla. Pak už se můžeš sama rozhodnout, co se sebou chceš dělat. Až tě nebudu mít na starosti, můžeš si zvolit, jestli chceš žít, nebo zemřít. Ale do té doby mě budeš poslouchat. A já ti říkám, aby ses sebrala a připravila se na nejhorší den svého života.“

Dokud Cresta mluvila, Kiva si neuvědomila, že už přišly ke kupolovité budově a že se postavily do řady dalších vězňů, kteří se chystali sestoupit po žebřících do tunelů.

Kiva, která měla co dělat, aby udržela souvislý proud myšlenek, zamumlala: „Proč jsi tady?“

Cresta zdeptaně vydechla. „Zrovna jsem ti to vysvětlila.“

Kiva zavrtěla zamlženou hlavou. Zřejmě nedostala stejně vysokou dávku andělského prachu, jaká ji v posledních týdnech povětšinou udržovala v bezvědomí. Díky nižší dávce se jí aspoň částečně projasnila mysl, aby mohla Crestě položit další otázku, přestože se její slova slévala dohromady: „Ne, proč nejsi v lomu?“

Než Cresta odpověděla, malinko zaváhala: „Po vzpouře mě Rooke přesunul jinam. Nelíbilo se mu, že jsem tak dlouho přežila, takže teď pracuju v tunelech a čelím vyčerpávající a nevyhnutelné smrti.“

Cresta před sebou měla půl roku. Maximálně rok. To byl osud každého vězně, kterého poslali pracovat do tunelů.

A teď to byl i Kivin osud, protože už nebyla vězeňskou ranhojičkou.

Měla by být hrůzou bez sebe, ale pořád se nemohla přimět, aby jí to dělalo starosti.

Z nějakého důvodu si nemyslela, že za to může andělský prach.

„Další,“ ozval se znuděný mužský hlas, který způsobil, že Kiva zvedla oči z uschlé trávy a uviděla, že se přiblížily ke vstupu do budovy, kde dva dozorci postrkovali vězně k několika žebříkům, které trčely z obdélníkové díry v zemi.

„Já vím, že je ti zrovna teď nanic,“ vyhrkla Cresta naléhavě, když vězni před nimi zmizeli v šachtě. „Ale ať se stane cokoli, nepouštěj se žebříku.“ Když uviděla Kivin prázdný pohled, pospíšila si dodat: „Mysli na něco, co je pro tebe důležité. Třeba na toho kluka – toho koktavého. Máš ho ráda. Kvůli němu to vydrž.“

Tip.

Kivě bleskla hlavou mlhavá vzpomínka na pihovatého kluka s mezírkou mezi zuby a znovu ji zbolelo u srdce.

„Další,“ zopakoval dozorce a mávl ke Kivě a Crestě.

„Jedna příčka po druhé,“ řekla Cresta. „Udělej to pro toho kluka. Budu hned vedle tebe.“

Kiva tupě přikývla. Hlavu měla tak těžkou, že ji sotva unesla, ale zároveň ji měla nemožně lehkou. Když ji Cresta postrčila dopředu, zakopla o své vlastní nohy a dozorci se pobaveně zachechtali. Věděli, kdo je a jak hluboko klesla. *Užívali* si to.

V nitru jí začal narůstat hněv, ale netrval dlouho. Než se rukama natáhla po železných příčkách, andělský prach veškerý hněv otupil.

Byly tam dva žebříky těsně vedle sebe. A když Kiva začala slézat po tom prvním, Cresta dodržela svůj slib a zůstala vedle ní celou cestu až k první podestě a pak i na dalších žebřících. Postupovaly dolů, příčku za příčkou, podestu za podestou a Cresta ji celou dobu tiše povzbuzovala. Kiva pozorovala své ruce, jako by patřily někomu jinému.

Nic necítila, jenom si nejasně uvědomovala, že postupuje směrem dolů, že ji pálí svaly a že stále chladnější vzduch začíná být cítit zatlutlinou.

Tipp. Kvůli Tippovi to musela vydržet.

I když ji poté, co zjistil, čeho se dopustila, určitě nenáviděl.

Kivě unikl utrápený povzdech a Cresta se na ni polekaně podívala. Ale když sešplhaly po posledním žebříku, výraz druhé dívky zaplavila úleva.

Byly v bezpečí. Obě byly v bezpečí.

Ale zároveň nebyly.

Protože než Kiva stačila popadnout dech, někdo ji postrčil do luminiem osvětleného tunelu za ostatními vězni, kteří se šinuli v řadě za sebou jako mravenci. Zasáhl ji vzdálený pocit paniky podobný klaustrofobii, ale andělský prach jej utlumil.

Když tu byla naposledy, nebyla tu s ostatními vězni. Ale nebyla tu ani sama.

Zlatomodré oči. Neustále hořící kouzelný plamen. Dokonalý sněhokvět.

Tentokrát ten obraz neodehnaly drogy – to Kiva.

Nedokázala myslet na to, co se tehdy stalo.

Nedokázala myslet na *něj*.

Její pozornost upoutalo čvachtání. Sklopila oči k zemi a všimla si, že se hlína změnila v bláto, pak v mělkou vodu, až ji nakonec měla až po kolena. Když vězni dostali od jednoho z dozorců příkaz zastavit, Kiva zjistila, že někde cestou dostala do rukou krumpáč. Zkusila jeho váhu a zamávala jím před sebou jako mečem.

Caldon jí ukázal, jak to udělat. Pod jeho dozorem trénovala s dřevěným mečem.

Kiva zavřela oči, zahnala i tuhle vzpomínku a dovolila andělskému prachu, aby utlumil její znovu vznícenou bolest. Svěsila paže a snažila se vzpomenout, kde je, proč tam je a co musí dělat.

Byla v tunelech.

Pracovala v tunelech. Měla za úkol hloubit příkopy, kterými by voda mohla odtékat do vodní nádrže.

Bylo to nejhorší pracovní zařazení v Zalindově. Nejtěžší, fyzicky i duševně. A vedlo k nejrychlejší smrti.

„Mysli na toho kluka,“ přikázala jí Cresta, která pracovala vedle ní. „Nepřestávej na něj myslet.“

Její hlas zněl natolik autoritativně, že Kiva musela poslechnout, a když jim dozorci přikázali, aby se pustili do kopání tvrdých vápencových stěn, Tippův obličej zůstal v centru jejích myšlenek.

Kiva bušila železným krumpáčem do nepoddajné skály, dokola a dokola. Ty pohyby otřásaly jejími pažemi, z nárazů jí brněly zuby. Vítala pálení, které rostlo s každým máchnutím. Jak se kolem ní zvedal prach, viděla čím dál tím hůř. Neslyšela nic jiného, než jak do tvrdého kamene narážejí stovky krumpáčů. Nejasně si uvědomovala, že Cresta pracuje hned vedle ní, že jí neustále připomíná Tippa a že ji pořád ponouká, aby dál kopala. Nesměla přestat – kdyby se na moment zastavila, přišli by dozorci. Měli nad vězni neomezenou moc a vždycky měli po ruce biče a obušky. Cresta ji upozornila, aby jim neposkytovala žádný důvod je použít. Nepřestávej. Nepřestávej. *Nepřestávej.*

Na Kiviniě krumpáči se objevila krev. Kapala z dřevěné násady. Vytékala z jejích prasklých mozolů a rozedřené kůže. Kiva vnímala bolest, ale jen tlumeně, stejně jako všechno ostatní kolem sebe.

Dokud už to tak nebylo.

Protože vteřiny přešly v minuty a minuty v hodiny a andělský prach přestal působit.

Začalo to slabou, ale neutuchající bolestí hlavy naspodu lebky. Následovala měděná pachut na jazyku a po ní třes v prstech, takže Kiva jen s obtížemi udržela zakrvácenou násadu. Když dozorci konečně ohlásili konec směny, Kivu navzdory namáhavé práci roztřásla

zimnice a konečně si uvědomila, že to, co přežila, bylo ničím ve srovnání s tím, co měla před sebou.

„Je mi hrozně,“ zasténala, zatímco čekaly, až na ně dojde řada, aby mohly vylézt zpátky na povrch.

„To se vsadím,“ zašeptala Cresta. „Je v té tvojí ošetrovně něco, co by ti mohlo pomoci?“

„Už dávno to není moje ošetrovna,“ odvětila Kiva, která klopýtala vyčerpáním. Po útěku ze Zalindova měla přístup k pravidelné stravě, a navíc cvičila, což jí, v kombinaci s otupujícím účinkem andělského prachu, dodalo dostatek síly, aby přečkala celodenní tvrdou práci. Ale teď už začínala cítit, jak ji bolí každá část těla. Po několika týdnech však měla konečně jasnější myšlenky a ve snaze udržet své soustředění odhrkala seznam všech rostlin známých svými zmírňujícími účinky abstinčních příznaků.

„Jediný způsob, jak se z toho dostat, je projít si tím,“ pronesla Cresta uvážlivě a odhrnula si zacuchané rudé vlasy z vlhkého obličej. „Uvidím, co se mi podaří sehnat.“

Kiva odpověděla zamručením. Jak se jí začala zmocňovat zimnice a celá se roztřásla, vůbec si nebyla jistá, jaká slova jí vyšla z úst. Nepamatovala si, jak se jí podařilo vyšplhat z tunelů, nepamatovala si, jak ji Cresta celou cestu na ubikaci podpírala ani jak ji neobřadně hodila na slamník. Byla od prachu a bláta, halenu měla ušpiněnou vlastními zvrátky. Jak tam tak ležela, třásla se a potila, neměla ponětí, kolik uplynulo času, uvědomovala si jen bolavé svaly a nemilosrdné pulzování zakrvácených dlaní.

„Nastav ruce.“

Cresta se vrátila. Kiva nevěděla, jak dlouho byla pryč ani jak dlouho už byla zpátky. Pod vrstvou zažrané špíny nebyl její vytetovaný had skoro vidět.

Po dlaních Kivě přejelo něco mokrého a vyvolalo to ostrou bodavou bolest. Pokusila se rukama ucuknout, ale Cresta je držela pevně.

„Musíš je udržovat v čistotě, jinak se ti zanítí.“

Kiva ztuhla. Ta slova se rozezněla její paměti. Už je slyšela. Sama je kdysi řekla.

Musíš je udržovat v čistotě, jinak se ti zanítí.

Silné ruce patřící k silnému tělu, rozježené zlatohnědé vlasy, dokonale rty zvlněné do povědomého úsměvu, tančící zlatomodré oči.

Rána v Kivině srdci se znovu otevřela a zabořila tak, že se Kiva, třebaže jen na moment, přestala trást. Jenomže teď nebyla na ošetřovně. A *on* nebyl s ní.

Tentokrát ne.

Už nikdy.

„Spolkni to,“ nařídila jí Cresta, která tím znovu upoutala její pozornost. V natažené dlani jí podávala tenké zelené cibulky spolu s několika žlutými a oranžovými květy a kouskem černého, zuhelnatělého dřeva.

Kiva se neptala, jak se Crestě podařilo proklouznout do bylinkové zahrady, která patřila k ošetřovně, ani ji nezajímalo, jak získala dřevěné uhlí z krematoria. Namísto toho si strčila nabízené věci do pusy. Když se jí na jazyku rozprostřela nepříjemná, křídovitá chuť ohořelého dřeva, zašklebila se a řekla: „O uhlí jsem se nezmínila.“

„Nejsi první člověk, kterého jsem viděla procházet odvykáním,“ zamumlala Cresta, zatímco dál čistila Kivě ruce. „Vstřebá toxiny ve tvé krvi.“

Kiva se chtěla zeptat, komu dalšímu už Cresta pomohla, ale vtom ucítla tak příšerné křeče v žaludku, že se celá zkroutila bolestí.

„Musíš se najíst,“ prohlásila Cresta. V jejím tónu nebyla ani stopa po nějaké vřelosti, po zájmu o Kivino dobro. Bylo to pouhé konstatování faktu.

„To bych jen,“ – Kivu postihla další křeč, až musela zatnout zuby – „vyzvracela.“

Cresta se s ní začala hádat, ale Kiva ji neslyšela. Křeče v žaludku zesílily natolik, že si vyžádaly veškerou její pozornost. Věděla, že bude trvat docela dlouho, než vrbové cibulky, lipový květ, okvětní lístky máslové řerichy a černé uhlí zaberou, ale taky že i pak bude jejich účinek omezený. Pokud měla Cresta vážně v úmyslu zbavit ji závislosti na andělském prachu, čekala ji opravdu drsná noc.

Příští věc, kterou si Kiva uvědomila, byl kousek chleba namočený ve vývaru, který jí někdo násilím cpal do úst. Na čele se jí peril pot, kůži měla horkou, pak ledovou a hned zase horkou.

„Ne,“ zasténala a uhnula obličejem stranou.

„Potřebuješ energii, abys zítra vydržela celý den pracovat,“ řekla Cresta a nacpala jí do pusy ještě víc chleba. „Jenom na andělském prachu nepřežiješ.“

„Andělský prach,“ zalapala Kiva po dechu a málem se přitom zadusila chlebem. Její hlas zněl ochraptěle a zoufale. „Prosím... potřebuju... aspoň trochu.“

Zamřčeným zrakem zaregistrovala, jak Crestě ztvrdnul obličej. „Potřebuješ se najíst a vyspat. Ráno ti trochu dám.“

Odmítnutí přimělo Kivu zavrtět hlavou. Roztrásla se tak, až jí z toho cvakaly zuby. „Potřebuju ho *ted*.“

„Jez.“ Cresta jí nacpala do úst další chleba.

Kiva se začala dávit, ale Cresta jí přikryla ústa rukou a přinutila ji polknout.

„Uhlí by ti mělo pomoci udržet všechno v žaludku,“ vysvětlila Cresta. „Čelíš duševní i fyzické bitvě. Jen musíš být ochotná bojovat.“

Když ji Cresta přiměla sníst další chleba, Kiva zasténala. Ale Crestou to ani nehnulo. Byla k jejím prosbám hluchá a nebyla ochotná poskytnout jí sebemenší dávku andělského prachu, která by jí pomohla přečkat noc.

Po několik hodin proti sobě sváděly boj. Jak její tělo volalo aspoň po náznaku úlevy, Kiva hlasitě bědovala.

„Mohla bys ji umlčet? My se tu snažíme spát!“ brblali ostatní věz-
ni, kteří leželi tak blízko, že slyšeli její nářek.

„Běžte si postěžovat své mámě,“ utrhla se na ně Cresta, která je-
jich stížnosti ignorovala – a Kiviny taky.

Ale pak, někdy uprostřed noci, Kiva klesla ve svém zoufalství tak
hluboko, že se rozkřičela nahlas. Tak nahlas, až vzbudila polovinu
ubikace. „DEJ MI TO! JÁ TO POTŘEBUJU! *MUSÍŠ MI TO DÁT!*“

Cresta zaklela, přitiskla Kivě ruku k ústům, strhla její zpocené,
třesoucí se tělo ze slamníku a kolem ospalých spoluvězňů, kteří na ně
v měsíčním světle zírali, ji odvedla pryč. Nezastavila se, dokud se
neoctly v potměšlé koupelně, kde Kivu strčila pod sprchovou hlavi-
ci a pustila na ni ledovou vodu.

Kiva začala lapat po dechu a prskat a snažila se před vodou unik-
nout, ale Cresta ji držela na místě, až byla nakonec stejně mokrá jako
Kiva.

„*PUSŤ MĚ!*“ zavyla Kiva.

„Nepustím,“ procedila Cresta mezi zatnutými zuby a její stisk ani
na vteřinu nepovolil. „Ne, dokud se neuklidníš, zatraceně.“

Kiva se jí chtěla vytrhnout, ale nemělo to smysl. Byla příliš slabá,
než aby se vůbec o něco pokusila. Už za chvíli sotva popadala dech.
Musela se opřít o Crestu a bývalá dělnice z lomu nesla většinu její
váhy.

„Už jsi skončila?“ zeptala se Cresta.

Kiva, zcela bez síly a se zlomeným duchem, zvládla jenom při-
kývnout.

Cresta zastavila vodu a Kiva se sesula na zem vedle ní. Seděly tam
opřené o stěnu sprchového koutu, kapala z nich voda, třáslý se chla-
dem a ve tmě se ozvěnou ozýval jen jejich namáhavý dech.

„Jsi jako osina v zadku, víš to?“ zabrbkala Cresta.

Ta slova způsobila, že se Kivě před očima zjevil Caldon, protože jí
řekl totéž – víc než jednou. Navzdory bolesti hlavy se Kivě nepatrně

zvlnily rty. Skrz cvakající zuby zaskřehotala: „Nejsi p-první, kdo mi to ř-říká.“

„Pochybuju, že jsem poslední.“

„O-omlouvám se,“ zašeptala Kiva. Díky ledové vodě vystřízlivěla natolik, že ji její chování, třebaže vyvolané drogou, řádně vyděsilo. „A d-děkuju ti. Za t-tvou pomoc.“

„Ještě z toho nejsme venku,“ varovala ji Cresta. „Máme před sebou dlouhou cestu.“

To Kiva věděla. A taky věděla, že až se z toho dostane – *jestli* se z toho dostane –, najde způsob, jak dělnici poděkovat. I když Cresta teď jen splácela dluh.

„Říkala jsi, že už jsi někomu p-pomohla překonat a-abstinenční příznaky,“ nadhodila Kiva, která si vychutnávala chlad, díky němuž měla jasné myšlenky. „Kdo t-to byl?“

Cresta byla tak dlouho ticho, až si Kiva myslela, že už jí ani neodpoví. Ale v temnotě vězeňské koupelny jí nakonec stěží slyšitelným hlasem pověděla: „Když jsem byla malá, dlouho před Zalindovem, moje sestra objevila ukrytou zásobu andělského prachu. Netušila, oč jde, a málem přišla o život. Dokud se z toho nedostala, ani na okamžik jsem se od ní nevzdálila.“

„Kolik vám tehdy bylo?“

„Deset,“ odpověděla Cresta. „Jí bylo osm.“

Tak mladé. „A vaši r-rodice?“

„U nás doma to nebylo moc dobré,“ začala bez emocí vyprávět Cresta. „Moje sestra měla tu nejlaskavější duši na světě, ale můj otec to považoval za slabost. Ve své domácnosti neměl pro takové hodné dítě místo, a tak od ní dal ruce pryč. A moje matka... ta měla co dělat, aby vztah s mým otcem sama přežila. Moje sestra měla jenom mě.“

V Crestině hlase byla slyšet bolest, přestože Kiva vycítila, že se ji snaží skrýt. Skrz zaťaté zuby se zeptala: „Co se s-stalo?“

„Skoro se předávkovala, ale já jsem ji z toho dostala a pak jsem jí pomohla překonat i abstinenci příznaky. Potom už se k andělskému prachu nikdy nepřiblížila.“

„Chápu,“ přikývla Kiva, která si začala třít paže, aby se trochu zahřála. „Jak je na tom tvoje rodina?“

Tentokrát zůstala Cresta tiše ještě déle. „Já nemám rodinu. Už ne.“

Hloubka citů v těch slovech přiměla Kivu zavřít oči. Cresta se do Zalindova dostala před více než pěti lety jako dospívající dívka – mohlo jí být tak šestnáct. Kdo ví, co ji tam přivedlo... Taky ztratila své rodiče, svou sestru. K tomu, aby mohla Kiva trochu nahlédnout do jejího života, chybělo příliš mnoho kousků skládačky.

„Jak –?“

„Čas vyprávění uplynul,“ zavrčela Cresta, aby Kivě připomněla, že nejsou kamarádky. Donedávna – spíš až doteď – byly víc nepřítelkyně než cokoli jiného. „Zkus spát.“

Kiva zamžourala do temnoty vězeňské koupelny. „T-tady?“

„Nemůžeš jít zpátky na ubikaci. Další taková epizoda, a dozorcí přijdou vyšetřovat,“ vysvětlila Cresta a zaujala pohodlnější polohu.

„Je tu strašná zima.“ Hned jak to Kiva řekla, začalo ji opět zaplavovat teplo, a jak pominul účinek ledové vody, její abstinenci příznaky se vrátily. A zatímco voda ve sprše byla vážně ledová, vzduch pozdního jara byl docela příjemný. Jakmile uschla, už to nebylo tak hrozné. Spala na horších místech – ale nikdy, když překonávala závislost na drogách.

„Spi,“ poručila jí Cresta. „Dokud můžeš.“

Kiva chtěla protestovat, chtěla Crestě položit milion otázek, které ji napadly, když se jí na okamžik pročistil rozum. Chtěla si užívat svou jasnou mysl, protože věděla, že následující ráno opět podlehne andělskému prachu. Ale Cresta měla pravdu – potřebovala spát, dokud jí to tělo dovolovalo, nabrat sílu, aby zvládla všechno, co ji čekalo, aby vydržela duševní i fyzickou námahu.

A tak zatnula čelist vůči horku a chladu, které se jí střídaly pod kůží, zavřela oči a dovolila svému vyčerpání vtáhnout ji do říše snů.

Následující tři dny byly nejhorší, jaké Kiva v životě zažila, další čtyři byly skoro stejně hrozné a ještě týden po tom byl podobně tak zlý.

Po celou dobu Cresta splácela svůj dluh a zůstávala s Kivou. Každé ráno jí dala jen tolik andělského prachu, aby Kiva přežila pracovní směnu – každý den o trochu méně –, a každou noc s ní spala ve vězeňské koupelně. Kiva sebou často mlátila a křičela a vši silou se bývalé dělnici z lomu vzpírala. Stejně tak často Cresta držela Kivě vlasy, když zvracela. Jak se množství andělského prachu v jejím těle snižovalo, ztrácelo svou účinnost i uhlí, takže Kiva neměla nic, co by jí poskytlo úlevu od nevolnosti, žaludečních křečí, pocení a zimnice. Kivu bolel každý centimetr těla, nejen od každodenní dřiny v tunelech – což bylo něco, co si stěží uvědomovala, protože hodiny strávené v podzemí se slévaly v mlhu plnou bláta, prachu a bolesti –, ale i z bitev proti jejímu vlastnímu já, k nimž docházelo noc za nocí, bez konce.

Bylo toho příliš. Bylo to příliš těžké. *Jednoduše toho na ni bylo příliš.*

Každý den si přála zemřít, protože to utrpení už nedokázala dál snášet – nebyla to však jen muka, která prožívala při odvykání. Jak drogy pomalu opouštěly její tělo, začaly ji zaplavovat vzpomínky na věci, jichž byla svědkem, na věci, jichž se dopustila. A na lidi, jimž je provedla.

Byl to jiný druh bolesti – ten nejhorší. Byla to bolest, ze které se nikdy nemohla uzdravit. Ze které si nikdy *nezasloužila* se uzdravit.

A tak ty vzpomínky odstrčila pryč a nechala se plně mučit abstinenními příznaky své závislosti, než se po dvou týdnech po svém návratu do Zalindova konečně přestala tak příšerně třást, než ustaly časté nevolnosti a než začalo vyprchávat její zoufalství.

Skončilo to.

Ale to nejhorší ji teprve čekalo.

KAPITOLA DVA

Kiva si prohlédla své dlaně a všimla si krvavých puchýřů a rozedřených mozolů, ale nic necítila. Stejně jako vůbec nic necítila už celé týdny.

Nic než chlad. Nic než otupělost.

Nedokázala v sobě vyvolat ani náznak nějakého zájmu.

Zasloužila si to.

Brala to jako pokání, i když věděla, že to nikdy nebude stačit.

„Jez.“

Kivě se pod nosem objevil kousek okoralého chleba. Ruce, které jej držely, byly od prachu, ale ne od krve. Byly to ruce, které zažily léta tvrdé práce a byly zvyklé ohánět se krumpáčem hodinu za hodinou, den za dnem.

Ředitel Rooke se ve svém předpokladu, že Cresta v tunelech brzy zahyne, zmýlil. Bývalá dělnice z lomu byla jako šváb. Kiva začala pochybovat, zda by ji vůbec něco mohlo zabít.

„Pět minut!“ zavolal nejbližší černě oděný dozorce, který si vykročoval luminiem osvětlenou chodbou s rukama na svém biči. Takové oznámení bylo zbytečné – přestávka na oběd byla každý den stejně dlouhá.

„Jez,“ zopakovala Cresta a vrazila Kivě chleba do rukou. Seděly v řadě s ostatními vězni, opíraly se o vápencové stěny a s pracovním nářadím po boku sdílely krátkou chvíli oddychu.

Když ji Cresta dloubala loktem do žeber, Kiva mechanicky vzala nabízený chleba do úst a začala se prokousávat jeho suchostí.

„Teď se napij,“ přikázala jí zrzka a Kiva to udělala. Z louže u svých nohou si nabrala plnou dlaň kalné vody. Chutnala jako hlína, ale spláchla suchý chleba a udržela ji zavodněnou.

Přežít. To bylo všechno, co v ty dny zvládala, i když tím jen oddalovala nevyhnutelné.

Kiva vždycky věděla, že pokud ji někdy přidělí na práci mimo ošetřovnu, rychle přijde její konec. Nebyla jako Cresta – tu vyčerpávající práci nemohla vydržet donekonečna. Kiva se octla zpátky ve vězení před více než pěti týdny. Překvapilo ji, že vůbec vydržela tak dlouho, a věděla, že to bylo jen díky dělnici. Kiva předpokládala, že až ji Cresta dostane ze závislosti, nechá ji být, ale ať k tomu Crestu vedla lítost, nebo nějaký jiný důvod, neopustila ji. Nebyla na ni milá, nechovala se k ní přátelsky a kromě několika slov, kterými ji nutila vykonávat nejzákladnější lidské potřeby, toho moc nenamluvila, ale za těch pět týdnů se z nich jistým způsobem staly přítelkyně. Když jedna z nich padla, byla tam ta druhá, aby ji zase vytáhla na nohy. Zatím ovšem byla většina toho vytahování na Crestě.

Kiva pořád nechápala proč. Bylo mezi nimi příliš nevysloveného, hlavně o Crestině roli vůdkyně vězeňských rebelů a o tom, jestli ví, kdo Kiva doopravdy je. Předtím, než Kiva uprchla z vězení, to Cresta nevěděla, ale od té doby se toho tolik změnilo – včetně skutečnosti, že už žádní vězeňští rebelové, které by Cresta mohla vést, nebyli.

Ředitel Rooke na to dohlédl.

Přestože během vzpoury zahynula spousta vězňů – Grendel, Olisha a Nergal, které Kiva znala, a nespočet dalších, které neznala –, ředitel po jejím skončení nařídil hromadnou popravu. Nikdo z Crestina okruhu neunikl oprátce. Přežila jen Cresta, kterou Rooke přeřadil do tunelů v sadistické snaze prodloužit její utrpení.

Kiva měla za to, že jediné to by mohl být důvod, proč zrzka zůstávala po jejím boku – protože jistým zvráceným způsobem Kivu znala

a považovala ji za bezpečný přístav. Možná to Cresta vážně potřebovala, protože ztratila téměř tolik co Kiva.

Ne, pomyslela si Kiva, když se znovu zahleděla na své zakrvácené dlaně, *tolik ne*.

Pomyslet na jeho jméno a vybavit si jeho obličej ji neuvěřitelně bolelo, ale přiměla se to udělat. Bezděky přitom sáhla po amuletu, který jí spočíval pod halenou a který jí dozorcí po jejím příjezdu do Zalindova nechali, jak jim bylo přikázáno.

Chci, abys ho měla jako připomínku dnešního večera – a všeho, co jsi mi pomohla uskutečnit, pověděla jí Zuleeka skrz mříže hluboko pod Říčním palácem ve Vallenii.

I bez královského erbu, který jí visel kolem krku jako věčná, dusivá připomínka, by Kiva nikdy nezapomněla. Bylo nemožné zapomenout. Viděla ho v každém okamžiku každého dne, jeho zlatomodré oči naplněné bolestí a hrůzou, když si uvědomil pravdu, když mu došlo, že mu vzala všechno – jeho trůn, jeho magii, jeho srdce.

Jaren Vallentis.

Býval dědicem evalonského království, ale musel uprchnout z vlastního paláce a skrývat se – a to všechno kvůli ní.

A nebyl to jen Jaren. Týkalo se to i ostatních, které měla ráda a kteří nyní trpěli kvůli jejím rozhodnutím: Naari, Caldon, Tipp, dokonce i její bratr Torell. Neměla tušení, co je během těch týdnů od noci, kdy se všechno zhroutilo, mohlo potkat.

Když zavřela oči, viděla, jak Naari leží v kaluži krve po zásahu Zuleečiny smrtící magie. Viděla, jak Caldon shlíží na stěží žijícího Jarena a jak na ni křičí, aby utekla, čímž se jeho loajalita k vlastní rodině dostala do sporu s láskou k ní. Viděla, jak Tippa zničilo, když mu došlo, že mu celé roky lhala, a jak se jeho drobné tělíčko sesulo k zemi po ráně od Zuleeky, která tvrdila, že dokud Kiva nebude mít šanci všechno mu vysvětlit – šanci, kterou jí nikdy nedala –, bude pro ni Tipp přítěží. Dostala ho do péče Rhessinda. Slíbila, že na něj dá

pozor, stejně jako slíbila, že se postará o Torella, který během šarvátky s jejich mirravenskými únosci málem přišel o život. Jenomže ho nepobodali jejich únosci – byla to Zuleeka.

Vždycky to byla Zuleeka.

Všechno, co se stalo, se dalo svést na Kivinu sestru, která se v touze po získání evalonského trůnu spolčila s Mirryn Vallentisovou. Tu zase přiměla k tomu obrátit se proti vlastní rodině láska k Serafine, sestře mirravenského krále Navoka.

Ale navzdory tomu všemu Kiva stále obviňovala samu sebe. Protože to *ona* byla důvodem, proč Zuleeka s Mirryn uspěly. Vyslepičila jim všechno, co potřebovaly vědět k získání trůnu, a zradila přitom všechny, které měla ráda.

Zradila Jarena.

Věděla, že jí nikdy neodpustí.

Že ona nikdy neodpustí sama sobě.

Lidé jako ona si nezasloužili odpuštění.

Zasloužili si smrt.

Hodilo se, že byla zpátky v Zalindově, kde ji očekával brzký konec. Tentokrát neměla šanci uprchnout – a nebyl nikdo, kdo by ji přišel vysvobodit. Zůstala sama, přesně jak to mělo být.

Dostala, co jí patřilo: všechno to utrpení, všechnu tu bolest. Ale ani to nestačilo. Na světě neexistoval trest, který by mohl napravit, co zničila. S čím musela žít – a s čím taky, jak dobře věděla, zakrátko zemře.

„Končíme!“ zavolal nejbližší dozorce a po něm i ostatní dozorcí v tunelech. „Zpátky do práce!“

Kiva se postavila a stejně jako jindy vycítila, že se jí Cresta drží po boku. Kdysi dávno se Kiva hrozila každého setkání s tou dívkou. Její nepřátelský postoj a záliba ve vyvolávání konfliktů přiměly Kivu vyhýbat se jí obloukem. I teď, když jejich vztah dosáhl jakéhosi patového stavu, nemohla Kiva zapomenout, jak jí Cresta jednou vyhrožovala, že

zabije Tippa, pokud nedokáže udržet královnu rebelů naživu. Kiva ale žádnou takovou motivaci nepotřebovala, protože Tilda Corentinová byla její vlastní matka.

Anebo jí bývala, kdysi dávno.

Ted' byla Tilda mrtvá.

Kiva ji nedokázala zachránit.

Nedokázala zachránit ani svého otce.

Ani svého bratra Kerrina.

Polovina její rodiny byla pryč.

Přestože za jejich smrt nemohla, Kivu zaplavoval pocit viny, protože léčivá magie v její krvi *mohla* všechny uchránit od onoho světa. Kdyby měla šanci ji použít. Kdyby měla *odvahu* ji použít.

Zradila je.

A teď za to musela zaplatit.

Za to i za spoustu jiných věcí.

„Co děláš?“ zašeptala Cresta. „*Kopej*.“

Kiva zamžourala a uvědomila si, že zatímco se její spoluvězni chopili svého náradí, ona tam jen stála a znovu si prohlížela své ruce.

Ruce pokryté krví.

A naplněné mocí.

Kdyby chtěla, mohla by povolat magii na povrch, vylákat ji ven v záplavě zlatého světla. Anebo, s jedinou zlou myšlenkou, s jediným zlým přáním, by mohla použít smrtící magii, kterou zdědila po svém předku Torvinu Corentinovi. Magii, která zničila její matku a zkazila její sestru. Ted' byla stejná moc i v jejím nitru. *Vždycky* tam byla.

Kiva se zachvěla a sevřela ruce v pěst.

„*Popadni krumpáč*,“ sykla Cresta.

Kiva se na ni podívala jakoby skrz mlhu a všimla si naléhavosti, která svraštila hadí tetování. A hned potom zjistila důvod Crestiny ustaranosti. Byl to dozorce, který právě vyšel zpoza rohu a mířil přímo k nim.

Byl to Kostra.

Skrytý instinkt pro přežití přiměl Kivu rychle popadnout krumpáč a máchnout s ním směrem k vápencové stěně.

Spolu s Řezníkem byl Kostra jedním ze dvou dozorců, kterých se během deseti let strávených v Zalindově skutečně děsila. Bledý, černooký muž byl prudký a nepředvídatelný. Přes rameno obvykle nosil kuši, s níž hlídkoval na vnějších zdech anebo na strážních věžích. Skutečnost, že se teď objevil v podzemí...

Zatímco se blížil, Kivě naskočila husí kůže. S hrůzou čekala, až projde kolem.

Ale to se nestalo.

Namísto toho se zastavil přímo za ní a prudce natáhl ruku dopředu, dokud prsty neobjal její krumpáč a nevytrhl ho z jejího sevření.

Cresta zpomalila kopání. Zatímco jedním okem sledovala Kivu a druhým Kostru, z celého těla jí číselo napětí a z jejího oříškově hnědému pohledu křičelo varování.

Kiva polkla a otočila se obličejem k němu.

„Nazdar, ranhojičko,“ zavrňel.

Škodolibý pohled v jeho očích pronikl otupělostí, kterou po celé týdny cítila, a způsobil, že její žíly zaplavil strach. Předtím, jako vězeňská ranhojička, měla před dozorci jako Kostra aspoň minimální ochranu. Nejenom proto, že byla jedinou osobou, která uměla kompetentně poskytnout zdravotní ošetření, ale i proto, že se těšila přízni ředitele věznice. Přestože jí to nezaručovalo absolutní bezpečí, nikdy nečelila některým z mnoha hrůz, které museli prožívat jiní vězni.

Jako dělnice v tunelu takovou ochranu už nepožívala. A rozhodně neměla přízeň ředitele Rookea.

Kostru přistoupil o krok blíž a Kiva automaticky couvla, až rameny narazila na vápenec. Spoluvězeň po její levici zaváhal, ale pak pokračoval v kopání a kopal dokonce rychleji než kdy předtím, jako by na sebe nechtěl strhnout pozornost.

Ale Cresta, která byla napravo od Kivy, úplně kopat přestala.

„Můžeme nějak pomoci?“ zeptala se a upřela pohled na Kostru. Stežší se na ni podíval. „Vrať se zpátky do práce, Vossová.“

Skutečnost, že znal její příjmení, nevěstila nic dobrého – dozorci jen zřídkakdy oslovovali vězně jinak než jejich identifikačním číslem.

Volnou ruku položil na svou kuši, ušklíbl se na Kivu a řekl: „Pojďme se projít.“

Mrštil jejím krumpáčem o zem a chňapl po ní, až se Kivě obrátil žaludek. Ale než se jí stačil dotknout, vecpala se Cresta mezi ně.

„Ráda se procházím,“ prohodila konverzačně. „Kam půjdeme?“

Kostru na zrzku přimhouřil oči. „Budu tě varovat jen jednou.“

Cresta se nepohnula a zůstala mezi nimi stát jako lidská zábrana.

„Cresto –,“ pokusila se něco říct Kiva, ale měla příliš vyschlá ústa, než aby pokračovala.

„Jestli si Kiva může protáhnout nohy, měli bychom si je protáhnout všichni,“ prohlásila Cresta bez ohledu na hrozící nebezpečí. Možná se v tom vyžívala. „Spravedlnost je spravedlnost.“

Kostru naklonil hlavu k rameni. „Jindy by mě zajímalo, jak by se to vyvinulo. Ale dnes nemám náladu.“ Podíval se za ni, mávl na dva dozorce, kteří rychle přiběhli, a vrátil se pohledem ke Crestě. „Můžeš začít znovu kopat dobrovolně, anebo tě k tomu ti dva přinutí. Vyber si.“

Když Cresta zůstala vyzývavě stát na místě a přiměla oba strážce, aby ji každý z jedné strany drapli, Kiviny obavy ještě vzrostly.

Kostru sledoval, jak se Cresta vzpírá jejich sevření. Na moment mu to přišlo k smíchu, ale hned se zase vrátil pohledem ke Kivě. „Ty. Pojď se mnou.“

Kiva střelila vyděšeným pohledem po Crestě a uvědomila si, že se zrzka chystá provést něco velice hloupého – třeba napadnout dozorce –, a tak ze sebe rychle dostala: „To je v pořádku. Za chvíli jsem zpátky.“

Nevěděla jistě, jestli je to pravda, protože neměla ponětí, co po ní Kostra chce, ale nemohla vystát pomyšlení, že by Crestu kvůli ní potrestali. Pokud by bývalá dělnice strážcům ještě chvíli odporovala, pak Kiva ani nechtěla pomyslet, jakým důsledkům by mohla čelit.

Zahleděla se Crestě do očí a tak dlouho ji tiše prosila, aby se uklidnila, dokud se dívka konečně nepřestala bránit a krátce nepřikývla na souhlas.

Kivě se ulevilo, ale znovu se celá napjala, když se Kostra otočil na patě, vyrazil pryč a přes rameno na ni zavolal: „Jestli za sebou neuslyším tvoje kroky, povede tvoje další cesta do márnice.“

Cresta setřásla dozorce, prudce postrčila Kivu dopředu a vyhrkla: „Kostra nevyhrožuje – on slibuje. Pospěš si.“

„Ale ty –“

„Udělám, co mi přikázal, a budu hodná malá tunelářka,“ pronesla Cresta kysele a znovu Kivu postrčila. „Běž.“

S posledním pohledem, kterým jí říkala: *Proč už nejdeš?*, se Cresta vrátila na své místo u vápencové stěny a znovu začala kopat. Oba dozorce ji upřeně pozorovali, ale Kiva věděla, že je zrzka natolik moudrá, aby už nevyvolávala další potíže. Hodně riskovala už jen tím, že provokovala Kostru, který si vysloužil svou přezdívkou za to, že bezohledně lámal vězňům kosti, někdy jen proto, že se nudil.

Při pomyšlení, co by se mohlo stát, kdyby Kostra ztratil s bývalou dělnicí trpělivost, zasáhl Kivu pocit viny. Ale pak si vzpomněla, že dozorce čeká, až ho bude následovat, a tak se naposledy ohlédla, ujistila se, že se Cresta bezpečně vrátila k práci, a pospíšila si za ním. Dostihla ho zrovna ve chvíli, kdy dorazil k žebříkům. Rukou svíral svou kuši, jako by se těšil, že ji použije, takže když ji uviděl za sebou, zatvářil se téměř zklamaně.

Kiva po jeho zbrani pokukovala tak nervózně, až se Kostra musel zasmát, ale nakonec jen trhl bradou k šachtě s žebříky a vybídl ji: „Pojďme nahoru.“ Posměšně dodal: „Dámy mají přednost.“

Kiva si velice silně uvědomovala, že Kostra monitoruje každý její pohyb, a tak začala poslušně šplhat vzhůru. Připadalo jí jako celá věčnost, než se dostali na povrch, a celou dobu jí v hlavě vířily otázky, z nichž ani jednu nesměla položit.

Žádnou ale pokládat nemusela, protože sotva s Kostrou vyšla na odpolední slunce, uviděla, proč ji vyhledal.

Anebo kdo ji povolal.

Před vstupem do budovy s kupolovitou střechou stál ředitel věznice a s prázdným výrazem v tmavém obličejí si prohlížel její zpoceňnou, zaprášenou postavu.

Při pohledu na něj se prudce zastavila.

Za celých pět týdnů jej ani jednou nezahlédla, ne od doby, co přijela do Zalindova, ale tenkrát měla mysl tak popletenou drogami, že si jejich setkání stěží pamatovala. Dokázala si vzpomenout jen na to, jak se potěšeně usmál, až mu zablýskly zuby, a jak ji několika uštěpačnými slovy přivítal zpátky. Tehdy byla úplně mimo, takže vůbec nic necítila. Ale teď to bylo jiné.

Když spatřila muže zodpovědného za smrt takové spousty lidí, udělalo se jí rudo před očima.

Vždyť před mnoha lety zavinil i smrt jejího otce.

„Takže je to pravda – ty pořád žiješ,“ promluvil Rooke bez úvodu.

Kiva neodpověděla. Připomněla si, že kdyby se mu pokusila fyzicky ublížit, Kostra by ji zabil. Caldon ji sice během doby, co žila v Říčním paláci, začal trénovat v boji, ale rozhodně za sebou neměla dostatek lekcí, aby zlikvidovala Rookea a Kostru naráz – možná ani jednoho. Její dovednosti byly tristní i bez týdnů podvýživy a zanedbávání, které přišlo s jejím uvězněním. Musela být chytrá a vyčkat na správný čas, i když nesmírně toužila, aby zaplatil za to, čeho se dopustil.

„Nečekal jsem, že vydržíš tak dlouho, to musím přiznat,“ pokračoval Rooke. „Zvlášť když vezmu v úvahu stav, v jakém jsi byla, když

jsi přijela. Říkám to neochotně, ale udělala jsi na mě dojem.“ Díval se jí do očí a jeho diamantová jizva vypadala hrozivěji než kdykoli předtím. „Ale zase, ty jsi vždycky dokázala přežít, že?“

Kiva zvedla bradu, ale zůstala zticha.

„Nemáš co říct?“ povytáhl obočí. „Škoda. Ale já jsem nepřišel, abych tě slyšel mluvit. Od chvíle, co jsi uprchla, jsi mi působila nekončící potíže, Kivo Meridanová – anebo bych měl říct Kivo *Corentinová*?“

Snažila se nereagovat, ale z obličeje jí zmizela všechna barva, takže se Rooke vítězoslavně rozzářil.

„To bylo docela překvapení,“ poznamenal. „Ale aspoň už chápu, proč jsi dobrovolně podstoupila zkoušky utrpením. Tvoje vlastní matka – jaká tragédie.“

Při jeho výsměšných slovech Kiva sevřela ruce v pěst tak silně, až si nehty rozryla kůži.

„Na ničem z toho by nezáleželo – nechal bych tě na pokoji, kdyby ovšem nebylo toho tvého prince,“ řekl Rooke a v jeho hlase byl najednou patrný vztek. „Věděla jsi, že se mě jako ředitele pokusil zbavit? Dokonce se mě snažil obvinít, věřila bys tomu? Ale já se nezodpovídám Evalonu – totiž, nezodpovídám se *jenom* Evalonu. Mými nadřízenými jsou vládci všech osmi království, a pokud jde o příkazy, rozhoduje většina. A *ostatní*, na rozdíl od tvého prince Devericka, uznávají mé schopnosti. Vědí, že tu pod zámek držím ty největší zločince z celého Wenderallu. Nezajímá je, jak to dělám. Nebo je to *nezajímalo* – dokud jsi na mě spolu se svým princem nezaměřila reflektor.“

Při pohledu na temný výraz na Rookeově obličeji Kiva ztuhla.

„Sice se rozhodli nedbat na Deverickova nepodložená obvinění, ale sledují mě teď mnohem pozorněji,“ objasnil ředitel. „A mně se to nelíbí. Vůbec se mi to nelíbí.“

Naklonil se dopředu. Ten pohyb byl zcela nepatrný, ale přesto tak zlověstný, že se Kiva zachvěla neblahou předtuchou.

„Vzhledem k tomu, že už tu není a nemůže tak pocítit mou nespokojenost, rozhodl jsem se, když je ti teď mnohem lépe, že to zažiješ namísto něho.“

Když Rooke mávl rukou a zpoza budovy se jako duchové objevili dva z jeho osobních strážců, Kivino zlé tušení zesílilo.

„Řezník už tě očekává, N18K442,“ ohlásil Rooke, když jeho strážci popadli Kivu za paže.

Pochopit jeho slova jí chvíli trvalo, ale když se to stalo, zastavilo se jí srdce.

Rookeovy rty se zvlínily do úšklebku. Dokončil: „Připravil zvláštní celu, jen pro tebe.“

KAPITOLA TŘI

Temnota.

Nic jiného Kiva neznala – nic jiného Kiva *nebyla*.

Stočená do klubíčka v koutě černočerné cely v Rokli se v sobě snažila objevit vůli přežít. Její vnitřní démoni jí však našeptávali, že by to měla vzdát, že ji všichni nenávidí a že jí nikdo nikdy neodpustí. Že nemá důvod dál žít.

Takové myšlenky jí zaplavovaly mysl od chvíle, kdy jí před několika týdny z krve zmizely veškeré stopy andělského prachu, ale nepřirozená temnota Rokle je ještě umocňovala a způsobovala, že se hroutila a zacpávala si uši, jako by tím snad dokázala udržet si ty zatracené hlasy od těla.

Octla se ve svém vlastním pekle – v pekle, které sama vytvořila.

Předtím Kiva pocítila zoufalství samoty jen jedenkrát, hned potom, co ji Jaren zachránil při zkoušce vodou. Smyslová deprivace ji málem zničila, ale díky Naariinu varování věděla, že se dostane ven, protože musela absolvovat poslední zkoušku.

Tentokrát ovšem neměla žádné záruky. Věděla jen, že když ji později toho odpoledne Rookeovi strážci dopravili do trestného bloku, Řezníkův brunátný obličej se rozzářil očekáváním. Tvářil se tak dychtivě, až se Kiva na jeden strašlivý moment vylekala, že ji rovnou připoutá ke sloupu a zbičuje. Dosud ji trápily noční můry, v nichž viděla jeho zakrvácený bič, kterým rozbil Jarenovu kůži na zádech. Ale Řezník ji takové krutosti ušetřil. Měl s ní jiné plány, měl pro ni připravené jiné krutosti.